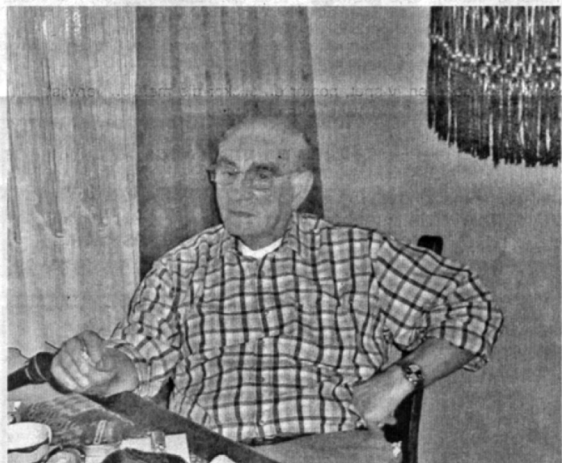

Het oorlogslied van Peyenaar Harie Mestrum (81 jaar) was niet vergeefs

Ooggetuige Harie Mestrum, vinder van het pilotenhorloge van Eric Hagan

De stichting op Vleugels der vrijheid ontvangt met de getuigenis van Harie Mestrum de oplossing van een groot probleem.

Het destijds gevonden pilotenhorloge van de Engelsman Eric Hagan was de sleutel tot de oplossing.

In september 1942 stortten, kort na elkaar, 2 bommenwerpers van de Britse geallieerde strijdkrachten neer op het grondgebied van Abdij Lilbosch. Jarenlang bleef veel hierover onduidelijk, ook welk vliegtuig waar precies was neer gestort. Door onderzoek van de heer C. Hajenius werden veel vragen hierover gelukkig opgelost in de loop der jaren. Uiteraard bleven er zaken onduidelijk, het is immers zolang geleden en bovendien zijn er in die tijd enorm veel vliegtuigen neergestort.

De stichting "op Vleugels der Vrijheid", bezig met de voorbereiding voor de onthulling van het monument op 3 september a.s., kreeg kort geleden totaal onverwacht van een ooggetuige antwoord op een belangrijke vraag en hierdoor een extra bevestiging van de juiste locatie van beide vliegtuigen.

De heer Harie Mestrum heeft in de nacht van 2 op 3 september 1942 als 17 jarige jongeman, de Britse bommenwerper type Vickers Wellington in het veld naast de Brugweg bij de Abdij zien neerstorten. (Dat het om dit type vliegtuig ging, kreeg hij pas in 1960 te horen.)

Hij kroop er, samen met een vriend, direct na de crash zo dicht mogelijk naartoe op zoek naar overlevenden en bruikbaar materiaal. Lopen was veel te gevaarlijk gezien het toenmalige uitgaansverbod na 20.00 uur en de enorme vuurzee met rondvliegende en ontploffende munitie. Overlevenden heeft hij niet gevonden alhoewel hij het silhouet van 2 wegrennende personen heeft waargenomen, waarvan een mogelijk gekleed was in een jack.

Wat Harie wel vond was een horloge, de band was verdwenen maar het kastje was intact.

Op de achterkant stond de inscriptie "Eric Hagan" en het stond stil op 0.20 uur.

Hij stopte het in zijn jaszak en nam het mee naar huis, het was immers te gevaarlijk om nog langer te blijven aangezien de Duitsers elk moment konden arriveren.

Enkele dagen later liet Harie het horloge trots zien aan enkele vrienden en bekenden, voor hem was het als een icoon! Hij werd echter ver-raden, want een paar dagen later werd hij opgehaald door de Veld-gendarmerie en de Duitsers en voor verhoor naar Maastricht gebracht, nadat men tijdens een huiszoeking het horloge in zijn jaszak had gevonden.

Het horloge heeft hij nooit meer teruggezien, wel bracht hij 3 lange dagen en nachten in Maastricht door, waarbij hij diverse malen werd verhoord en mishandeld.

De naam achterop het horloge heeft hij nooit kunnen vergeten, daarvoor waren de gebeurtenissen te indrukwekkend.

Aan het einde van de vijftiger jaren bezocht hij, samen met zijn vrouw Ellie, diverse oorlogskerkhoven op zoek naar een graf met de naam Eric Hagan.

Uiteindelijk kreeg hij op 8 januari 1960 de bevestiging dat Eric Hagan is begraven op het oorlogskerkhof van de CWGC Jonkerbos te Nijmegen. Bovendien kreeg hij verdere gegevens zoals grafnummer, overlijdensdatum, leeftijd, rang, service, squadron, taak binnen de crew en de naam van beide ouders. Hierop ging hij spoor-slags met zijn vrouw naar Nijmegen, bezocht het graf en maakte er enkele dia's van.

Alle gegevens in zijn brief alsook de dia's, werden vergeleken met de gegevens en foto's die de stichting in haar bezit heeft. Er was slechts één conclusie mogelijk; het gaat hier om een en dezelfde man; Charles Eric Hagan, een van de 5 bemanningsleden die met hun Vickers Wellington bommenwerper op 3 september 1942 zijn neergestort bij Abdij Lilbosch en daarbij allemaal de dood vonden.

De exacte locatie, in het veld langs de Brugweg aan de overkant van het huidige asielzoekerscentrum, om 0.20 uur...